

Wegverkeer

voor
en door
alle werkers
van de
kempensche
zinkmaat-
schappij en
gemengde
metaalartsen
budel

redacteur d. rooymans

E.H.B.O.

Onze E.H.B.O.-club heeft in dit winterseizoen deelgenomen aan drie wedstrijden, n.l. met D.A.F.-Eindhoven en een bedrijfsgroep uit Geldrop.

De eerste ontmoeting, gehouden in onze Ontspanningszaal in het kader van de Veiligheidsweek leverde een tweede plaats op. Een bijzonder prettige ontmoeting op de D.A.F. bracht wederom een tweede prijs, zij het met een minuscule puntverschil met nummer een, de D.A.F.-ploeg. De derde ontmoeting werd door de onzen gewonnen met een flinke voorsprong, vóór D.A.F. en met Geldrop als derde. Onze ploeg heeft haar succes te danken aan Mevr. Nooren, ir. Hoyer en dhr. Hendriks.

Alles bij elkaar goede resultaten voor onze werkers, die de nodige tijd en enthousiasme wisten op te brengen om met menielovend werk tevens de goede naam van ons bedrijf mede helpen versterken. Als we de hele competitie bezien, dan heeft de K.Z.M., in punten uitgedrukt, gewonnen: K.Z.M. 395, D.A.F. 381 en Geldrop 320.

In het volgende seizoen hoopt onze club weer aan een serie wedstrijden deel te nemen, waarbij gehoopt wordt op een grotere deelname van onze E.H.B.O.-ers.

Onze bedrijfsarts, dhr. Jacobs, directeur van de Eindhovense Gezondheidsdienst stelt voor het komende seizoen een wisselbeker beschikbaar; een geste, die zeer gewaardeerd wordt en een reden te meer is om met enthousiasme aan de oefenavonden deel te nemen.

BEZINNING

Het is alweer een half jaar geleden, dat Nederland uit zijn godsdienstige slaap werd opgeschrikt door de activiteiten van Broeder Osborn, evangelieprediker uit Amerika. Den Haag en Groningen liepen uit om hem te zien en te horen. Vanuit de verre omtrek stroomde het volk toe in treinen en autobussen, op de moter en op de fiets. De gemiddelde Nederlander bleek voor Osborn's appél beslist niet minder gevoelig te zijn dan de Amerikaan of de bewoner van het verre Australië.

Wat dreef deze mensen naar Osborn toe? Men heeft 't sensatiezucht genoemd. Sommigen spraken van hysterie of van godsdienstwaanzin. Maar in de grond was het niets anders dan het verlangen naar het wonder, een de mensheid ingeboren verlangen. En een diep-christelijk verlangen. Heel de predikatie van Osborn kwam hierop neer: wij zijn verlost, dus mogen wij wonderen verwachten! Wie gelooft zal leven! Wie werkelijk gelooft zal van al zijn kwalen bevrijd worden!

Scherpzinnige theologen hebben hem toen voor de voeten geworpen: als gij consequent doorredeneert, moet gij aanvaarden, dat al wie werkelijk gelooft, ook de dood niet zal zien. Immers Christus heeft aan het kruis de volledige overwinning behaald, niet alleen op de zonde, maar ook op de ziekte, ook op de dood. En zij meenden met deze redenering Broeder Osborn in de hoek gedreven te hebben. Want dat is van ons de dood moet ondergaan, daaraan zou toch wel niemand durven twifelen.

Scherpzinnige theologen! Wat ze nooit gedacht hadden, is gebeurd. Broeder Osborn heeft simpelweg geantwoord met de tekst uit het evangelie: „Wie in mij gelooft, zal de dood niet zien in eeuwigheid”. En hij heeft daarmee blijk gegeven van een goed inzicht in de grondlijnen van het christendom. Wie twijfelt aan de overwinning die Christus op de dood heeft behaald voor zichzelf en voor zijn volgelingen, is de naam van Christen niet waard.

Luister naar de grote apostel Paulus: „Indien van Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden is opgestaan, hoe kunnen sommigen bij U beweren, dat er geen opstanding van de doden bestaat?

Als er geen opstanding van de doden bestaat, dan is ook Christus niet ten leven opgestaan. Als Christus echter niet verzen is, dan is onze prediking zonder inhoud, zonder ons geloof’.

Met deze krachtige volzin plaatst St. Paulus ons midden in het geheim van Pasen. Wat tweeduizend jaar geleden in Galilea gebeurde ziet hij als een wereldomwentelende gebeurtenis. Tot aan die zondagmorgen, waarop het graf ledig gevonden werd, lag heel 't mensdom onder 't doodvonnis. Met onbarmhartige regelmaat - iedere minuut, iedere seconde - werd dit vonnis uitgevoerd. Niemand die er aan kon ontsnappen. De geneeskunde

maakte vorderingen: maar tegen de dood vond zij geen enkel ingreep en geen enkel geneesmiddel. De wetenschap boekte triomfen: maar ongeslagen bleef haar grote vijand, de dood.

Totdat Christus met hem kwam afrekenen, Christus, het Leven zelf. Wanneer wij het evangelie aandachtig lezen, stoten wij bij herhaling op de inleidende schermutselingen. Mensen, die nog wel leven maar toch reeds door de dood zijn aangevreten, worden door Christus genezen: de blinde, de lamme, de vrouw die aan bloedvloeiing lijdt, en de man die acht en dertig jaar op zijn bed ligt te

wachten. Een enkele maal dient Christus aan de dood nog overtuigender slagen toe: als hij de jongen uit Naim van de doodsbare doet opstaan, Jairus' dochter tot het leven terugroept, Lazarus met een enkel machtsgebaar uit het graf naar voren doet komen. De wereldomwentelende betekenis Pasen werpt haar schaduwen vooruit. En de dood weet dat zijn uur geslagen is.

Dat uur valt op Paasmorgen. Met een waarachtig heersersgebaar verscheurt Christus het vonnis. Hij staat glorievol uit het graf op, wentelt de steen weg, verblindt de soldaten die de wacht bij hem houden en begint aan een nieuw leven vol glans en vol heerlijkheid. De dood is overwonnen, voor goed, voor eens en voor altijd, voor Christus zelf maar ook voor allen die zich bij Hem willen aansluiten.

Dit laatste is voor ons maar moeilijk te geloven. Daarvoor worden wij te dikwijls met de harde werkelijkheid geconfronteerd. En toch staat het overduidelijk in de brieven van Paulus: „Als de doden niet opstaan is ook Christus niet verzen”. En hij voegt daaraan toe: „Als wij alleen maar voor dit leven op Christus onze verwachtingen hebben gesteld, dan zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen”. Ja, hij gaat nog verder en zegt: „Als de doden niet opstaan, laten we dan maar eten en drinken: morgen immers gaan we dood.”

Dus niet sterven? Zou dat de betekenis van Pasen zijn, dat wij niet behoeven te sterven? Wie het zo opvat, begaat dezelfde vergissing, die een man als Osborn met al zijn goede bedoelingen gemaakt heeft. Hij vergeet, dat de ziekte en dood alleen maar overwonnen kunnen worden door hem die er binnen gaat. Ziekte en dood kunnen alleen van binnen uit verslagen worden. De mens moet er eerst doorheen gaan. Hij moet ze tot op de bodem peilen, Hij moet ze in al hun bitterheid proeven. Samen met Christus, die van zichzelf gezegd heeft: „Moest de Christus dit alles niet lijden en zo zijn glorie binnengaan”?

De glorie binnengaan. Niet nu direct. Niet met één slag, zoals Osborn dat tracht te bereiken. Maar aan het eind van een lange weg die ons door de miserie, door ziekte en dood heen aan de overkant brengt. Dat is Pasen.

de
goede
god

nee, ik ben
niet bang
voor god,
en geloof
niet aan
zijn toorn.

god is de goede god,
die ons eindeloos vergiffenis kan schenken

en die op aarde
onze laatste vriend zal zijn...

Veilig wegverkeer eist een gewetensvolle levenshouding

In de „Analecta” van het Bisdom Rotterdam werd een bijzonder boeiend artikel aangetroffen waarin het Nederlands Episcopaat zijn visie geeft op de houding van de christen ten opzichte van de veiligheid in het verkeer. Gaarne bevelen wij de lezing van dit artikel, dat wij hieronder afdrucken, in de belangstelling van onze lezers aan.

Ook in ons land voltrekt zich het afschuwelijke drama, dat er dagelijks mensen verongelukkig of levenslang verminkt worden door een onverantwoordelijk gedrag in het verkeer. Een dergelijke houding, die het menselijk en christelijk geweten geweld aandoet, ontmoeten wij niet slechts bij roekeloze autorijders en onbeheerste gebruikers van andere voertuigen, maar evenzeer bij onvoorzichtige voetgangers.

Het weggebruik is in de laatste jaren zo intensief toegenomen, dat ieder van ons, die zich op straat begeeft en daardoor treedt in de verkeerssamenleving, bijzonder dient te waken om het gebod te onderhouden: „Gij zult niet doden”.

Onze burgerlijke overheid beijvert zich lofwaardig om de algemene veiligheid door verkeerswetten te verhogen. Wij kunnen echter niet aan de indruk ontkomen, dat velen deze voorschriften te zeer zien als technische verkeersregels en niet als een nadere omschrijving van de gewetensopdracht het leven en de gaafheid van het lichaam te beschermen zowel van anderen als van zichzelf. Als men bij een verkeersovertredding niet beboet wordt, gaat men, zo menen velen, ook in zijn geweten vrijuit. En deze mening gaat zeker niet altijd op. Allen, zowel voetgangers als rijders van welk voertuig ook, moeten de verkeersbepalingen, die voor hen gemaakt zijn, strikt onderhouden. Wanneer er een rijbewijs wordt uitge-

reikt, wordt hiermede een verklaring afgegeven, dat de houder de techniek van het chauffeurs kent en op de hoogte is van de verkeersbepalingen. Maar het rijbewijs waarborgt nog niet dat de bezitter ervan zich ook innerlijk verantwoord acht voor het leven en de veiligheid van zichzelf en van zijn medemens. Een mens rijdt zoals hij is. Wie thuis en in zijn werk egocentrisch is ingesteld, zal hiervan ook blijk geven op de weg. Wie echter leeft vanuit een diepe eerbied voor God en medemensen, zal niet slechts de voorschriften van het verkeer onderhouden, maar tevens bezorgd zijn voor een veiligheidsmarge ten aanzien van onvoorziene omstandigheden en risico's, die niet steeds te vermijden zijn.

De samenleving in het verkeer draagt wel een heel bijzonder karakter. Ieder is, los van de ander, op weg naar een eigen doel, maar dit betekent niet, dat de andere weggebruiker 'n verkeersobstakel is dat moet worden genomen. Midden in de verkeersruimte is de wegsituatie een sociale opdracht aan ieder, die er zich als berijder van een voertuig of als voetganger in bevindt. Voorzichtigheid en wellevendheid in het verkeer betekent hier in het bijzonder een vooruitzien ten bate van de ander en een gunnen van voldoende vrijheid van beweging aan elkaar.

De beste bestuurder is niet slechts hij, die over een snel reactievermogen beschikt, maar veeleer iemand, wiens sociaal gevoel in die mate is gerijpt, dat

hij beseft op de weg niet slechts met motoren, maar het medemensen te doen te hebben.

Veilig wegverkeer eist daarom een gewetensvolle levenshouding. Onze eerbied voor de medemens vergt een voortdurende strijd tegen egoïsme en onsociale geldingsdrang. De naastenliefde dient, evenals in welke andere menselijke verhouding ook, beleefd te worden in onze zeer ingewikkelde verkeerssamenleving. Zij moet uitgroeien tot een verkeersstijl, waarvan voorzichtigheid, matigheid en voorkomendheid de ondergrond vormen. Ook wanneer wij langs de weg met een ongeluk worden geconfronteerd, moge liefde het winnen van de schrik, van de afkeer van bloed, van het gevoel van machteloosheid of van de haast om verder te komen. En kunnen wij materieel niets doen, laat ons dan bedacht zijn op het eeuwig heil van de mens, die misschien onverwacht geplaatst wordt voor Gods oordeel. Zorgen wij er toch voor om bij ernstige verkeersongevallen een priester te waarschuwen of wanneer er niet tijdig een priester te vinden is, zelf tegenover de stervende medemens de laatste en grootste liefdedienst te bewijzen van een christelijke opwekking tot verzoening met God, die Liefde is.

Elke mens moge voortdurend beseffen, dat hij samen met zijn medemensen onderweg is naar God. Hij moge wel bedenken, dat Gods engelen hem niet in roekeloosheid maar in de werkelijke nood vergezellen en beschermen. Hij moge op weg zijn met Christus, die zichzelf de Weg genoemd heeft, de Weg naar de Vader naar wie we allen onderweg zijn en naar wie wij elkaar moeten brengen.

Bid God, dat Hij u en de uwen behoeft voor de gevaren van de weg. Hij moge ons de kracht geven om uit eerbied en liefde voor Hem en onze medemensen voorzichtig, beheerst en hulpvaardig te zijn.

NACHT EN MORGEN

is het toneelstuk waarmee onze, in november j.l. opgerichte Toneelclub van Arbeiders en Assistenten haar zeer geslaagd debuut maakte. De verwachtingen waren hoog gespannen, maar werden ver overtroffen. Onder regie van dhr. Jan Verheyden is het stuk drie keer gaaf op de planken gezet; eenmaal voor de volle ontspanningszaal in Dorplein, voor eigen bedrijfsleden, een tweede keer in Budel-Schoot en nadien in Achel, eveneens met vlot succes.

Wij mogen hopen, dat de jonge club voet bij stuk houdt en in het volgende seizoen weer met dezelfde toewijding goede ontspanning weet te brengen.

Dames- en heren-bedrijfsgenoten, die interesse hebben voor deze leuke vrijetijds-besteding kunnen zich wenden tot een der bestuursleden; dhrn. J. v. Deurzen (voorzitter) W. Maas (sekretaris) M. Roost (penningmeester) Chr. Brils en mej. A. Smaulders.

MET ZEVENMIJLSLAARZEN

Het is alweer enige maanden geleden, dat de Lingot in Uw brievenbus rolde en in die tussentijd is er in bedrijf en dorp zo weer een en ander gebeurd. Geen wereldschokkende gebeurtenissen uiteraard, maar als we onze aantekeningen eens bekijken komen we weeral tot de conclusie dat er in onze kleine gemeenschap toch heel wat leeft. Ja, wat we schreven in onze eerste Lingot geldt nog steeds en in toenemende mate: „Er leeft iets in Dorplein” en dit op vele terreinen van het maatschappelijk leven; op cultureel gebied, vrije-tijdsbesteding, onderwijs, jeugdzorg etc.

Het is in kort bestek ondoenlijk een enigszins bevredigend beeld te geven over de afgelopen maanden en we gaan er dus met zevenmijlslaarzen even doorheen, voor zover elders in dit nummer al niet over deze onderwerpen gerept is. Laat ons dan even in herinnering brengen

Onze jubilarissen

De jubileumviering, zoals deze op het einde van elk jaar plaats heeft, bracht voor 1958 drie zilveren feestelingen n.l. H. G. v. Moorsel, L. Kenis en W. Derks, die naast de bekende enveloppe de zilveren medaille van verdienste van de Ned. Maatschappij voor Nijverheid en Handel in ontvangst mochten nemen.

Twee van de onzen mochten terugzien op een veertigjarige dienst n.l. de heren Mathieu Walthoff en Bart van Gils.

Een bijzonderheid van deze vieringen was, dat naast de gebruikelijke recepties en feestmaaltijden, de bedrijfsgenoten vergast werden op een toneeluitvoering van collegas, n.l. „Het Spook van Canterville” door de Amicitia-Toneelgroep.

DORPLEIN krijgt een nieuwe school

In de loop van het vorig jaar werd, onder leiding van dhr. André Dor een nieuwe stichting in het leven geroepen ter behartiging van het schoolonderwijs in ons dorp. Het Stichtingsbestuur bestaat uit dhrn. André Dor, voorzitter; A. van Schendel, sekretaris; ir. E. Hoyer, penningmeester; L. Teysen en D. Rooymans, leden en de Z.E. Heer Rector als bisschoppelijk commissaris.

Het eerste tastbare resultaat van de activiteit van dit college is zeer verheugend; Dorplein krijgt 'n nieuwe lagere school! De schetsplannen zijn intussen gereed en de hoop is gewettigd, dat het volgend jaar een zeer modern schoolgebouw onze jeugd zal herbergen. Zij wordt gebouwd aan de Hoofdstraat, op het terrein vóór het oefen-voetbalveld. Er zijn ook plannen voor 'n kleuterschool, doch deze zijn thans nog niet zover, dat er bijzonderheden over gezegd kunnen worden.

DORPSRAAD

De Dorpsraad heeft al evenmin stilgezeten en nadat in de eerste tijd het terrein „verkend” werd en de activiteit zich moest beperken tot steun aan onze verenigingen is nu de mogelijkheid gebleken om ook andere dingen „ten algemenen nutte” bij de hand te nemen. De bouw van een abri, een wachthuisje voor autobusreizigers aan de Hoofdstraat nabij het sportterrein is er het eerste resultaat van. Het ligt in de bedoeling geleidelijk meer van dergelijke abri's te plaatsen, zodra de middelen toereikend zijn. Momenteel is men ook doende de Dor-

pleinse zwemgelegenheid aan het Ringselven te verfraaien en praktischer te maken. Door toedoen van fabriek en dorpsraad hoopt men er iets aardigs van te maken. Daar hier ook beplanting mee gemoeid is kan men niet verwachten, dat reeds deze zomer alles „af” zal zijn, doch ingrijpende verbeteringen zullen nog vóór het seizoen hun beslag krijgen. Laat ons vertrouwen dat een en ander voor dorpsgenoot en bezoeker aanleiding mag zijn, de nieuwe aanwinst met respect te behandelen. Anders gezegd; laten wij allen tezamen waken voor vernieling en het voorkomen daarvan!

HARMONIE

Hoewel ook onze harmonie - zoals vele elders in den lande - de „tekenen des tijds” voelt, mag men zeker niet ontvreden zijn over wat in het afgelopen verenigingsjaar werd geboden. Onder die „tekenen des tijds” verstaan we het algemeen te constateren feit, dat het „feu sacré”, het heilig vuur bij velen gemist wordt en vooral de jongeren in het algemeen niet meer het enthousiasme weten op te brengen, nodig om een gezelschap, dat de allerhoogste regionen heeft bereikt veilig op dat peil te houden. De passieve vrije-tijdsbesteding dreigt - overigens niet alleen op muzikaal terrein - een handicap te worden voor actieve muziekbeoefening. Het is dan ook heel wat gemakkelijker op je dooie gemak in 'n fauteuil gezeten, naar film, televisie of radio te luisteren, dan zelf 'n instrument te bespelen. Maar dit laatste is wél interessanter en bevredigt op de duur toch méér, dan alleen maar luisteren.

Hoe ook; ondanks het feit, dat te weinig jongeren toetreden mag de harmonie toch weer tevreden zijn. Er werden maar even 56 repetities gehouden, naast 9 solisten-repetities. Andere vermeldingswaardige feiten:

25 maart; muziekvond met concert, solistisch optreden blokfluit, en zangdemonstratie,

13 juni; optreden van 't vergrootte trommelcorps, dat overigens op verschillende data elders deelnam aan wedstrijden en enkele eerste prijzen won.

5 en 6 juli; Festival met medewerking van de harmoniegezelschappen van Hamont, Budel, Schoot en de zangvereniging van Budel. Tijdens dit festival hulding van de gouden jubilarissen, dhrn. Fl. Thirion, Alphons Elias z.g. en M. Peeters en van de leden, die 25 jaar trouw bleven, dhrn. H. Braeken en J. Gudders.

15 juli; Deelname aan de jubileumviering van dhr. André Dor met o.a. twee concerten in de ontspanningszaal.

26 juli; Deelname concours Elsloo. 1e Prijs.

11 oktober;

Deelname aan festiviteiten bij het inhalen van Burgemeester Derks te Budel

30 november;

Serenade aan de ere-voorzitter bij gelegenheid van diens naamdag.

22 november;

St. Ceciliafeest.

25 januari;

Onderling solistenconcours.

22 februari;

Deelname solistenconcours Dieteren.

Begin maart overleden, kort na elkaar, twee van de trouwste leden; dhr. Emmanuel Coenegracht, die 46 jaar spelend lid was en dhr. Fons Elias, die 51 jaar tot de leden behoorde. Zij werden door de harmonie naar hun laatste rustplaats vergezeld en er werden gevoelvolle woorden aan hun nadachtenis gewijd.

Bestuursmutaties

Op de jaarvergadering, waaruit we bovenstaande gegevens putten gaven ir. E. Hoyer, voorzitter en dhr. M. Walthoff, penningmeester de wens te kennen hun functies aan anderen over te dragen.

Hen werd terecht dank gebracht voor hun vele werken en beiden heren werden benoemd tot ere-lid.

Tot voorzitter werd gekozen dhr. Louis Teysen en tot penningmeester dhr. Gerard Hoeben.

AMICITIA '58-'59

Als men de betekenis van „Amicitia” moest afwegen naar het vergaderingsbezoek zouden we die belangrijkheid moeilijk hoog kunnen aanslaan. Gelukkig is dit niet het geval, zoals weer eens duidelijk blijkt uit het jaarverslag, onlangs uitgebracht in de algemene vergadering. Integendeel; wanneer men al de Amicitia-activiteiten weer eens op een rijtje ziet kan men slechts respect hebben voor het werk van een bestuur, dat, ondanks de afzijdigheid van meerdere leden (we spreken de „goeden” vooral niet te na!) gestaag doorwerkt. Met het resultaat, dat een zekere onderlinge binding blijft gehandhaafd niet alleen, maar deze betrekkelijk kleine vriendenkring een bijzondere betekenis blijft houden voor het gemeenschapsleven in en om Dorplein. De ere-voorzitter, dhr. Daemen wees er tijdens de jaarvergadering nog eens met klem op, van hoe groot belang het is Amicitia in stand te houden, vooral, omdat 't eerste doel van de kring is; Vriendschap. „Of een bal of lezing wél of niet slaagt is tenslotte bijzaak, het gaat er om dat de onderlinge vriendschap blijft gehandhaafd”.

Het verenigingsjaar '58-'59 startte met een jaarvergadering, welke twee nieuwe leden achter de groene tafel bracht n.l. de heren van Basten-Batenburg en Sutorius, zulks wegens statuair aftreden van dhrn. Heidendaal en Kooyman, die terecht dank werd gebracht voor hun ijveren voor Amicitia. Als opvolger van dhr. Heidendaal werd dhr. Sutorius met het secretariaat belast. In deze vergadering werd ook de discussie geopend over het al dan niet openstellen van het lidmaatschap voor assistent-employé's. Dit punt dat nadien nog twee vergaderingen eiste en feitelijk neerkwam op een statutenwijziging, werd uiteindelijk met 19 tegen 17 stemmen verworpen.

Van de verschillende activiteiten noemen we: 26 maart; feestavond dhr. H. v. Deurzen bij zijn zilveren dienstjubileum. 'n Prettige avond in de juiste Amicitia-sfeer met als surprise het optreden van het Boeren-hermenieke!

2 april; voordracht met film door prof. dr. Egeler over het Andes-gebergte.

23 april; Filmavond met „Geen liefde duurt eeuwig” van Henri Verneuil, aangeboden door de Bioscoopcommissie.

15 juni; deelname aan defilé bij zilveren jubileum dhr. André Dor.

18 juni; Het Amicitia - Bridge - Team contra Metallic-Overpelt. Dhrn. Lucien Dor en Pirard werden winnaar.

17 september; Onderlinge bridge-drive met triomf van het duo Teysen-de Wit.

5 oktober; Lustrum-bridge-drive met 76 paren!

12 oktober, een nieuw evenement, in een auto-rally over 80 km, maar even 74 deelnemers. De door de directie beschikbaar gestelde wisselbeker ging voorlopig naar België, naar de heer en mevrouw Hendrixx, Mechelen a.d. Maas.

5 november; revanche bridge „Amicitia - Metallic”, wederom met Amicitia als winnaar.

29 november; Herfstbal met het orkest Tony Gramser en bezoek v. St. Nicolaas.

10 december; Lezing met lichtbeelden door dhr. Stuvell over het Delta-plan. 'n Pracht-avond, waarvan gezegd mag worden dat de vele afwezigen ongelijk hadden.

14 januari; de Amicitia-toneelgroep met „Het Spook van Canterville.” Het stuk werd ook reeds op 17 december gebracht op de jaarlijkse jubilarissen-avond.

Ere-medaille Oranje-Nassau in goud wegens 40-jarige trouwe dienst.

De Heer Mathieu Walthoff

We mogen zonder restrictie zeggen, dat onze tonelisten goed hebben gespeeld en het publiek zich beide avonden best heeft vermaakt. Het spelpeil was o.i. zelfs zo, dat men met deze spelkern best eens naar iets minder „thriller”-achtigs zou kunnen grijpen. Hoe ook; het was o.k.! 7 januari; Carnavalsbal. Zeer gezellig, goed bezocht, behalve door de Amicitia-nen, want die waren er welgeteld 17, uiteraard met hun dames.

daarvoor is men druk doende. Dit zal, als tweede grote voordeel een verbetering van de lichtkwaliteit betekenen. Een derde verbetering is de vernieuwing en uitbreiding van de straatverlichting. Ons dorp zal heus geen „lichtstad” worden, maar enige verbetering zal hier en daar wel welkom zijn.

Alles bij elkaar een onderneming, welke weliswaar aan het bedrijf een slordig duitje kost, maar weeral een prettige vooruitgang voor de dorpsgemeenschap inhoudt.

MEESTER BEKKERS JUBILEERDE

Op 2 januari was het 25 jaar geleden, dat de heer Bekkers, hoofd der school, zijn onderwijzersdiploma behaalde. Die dag werd dit feit in familiekring herdacht.

De officiële viering was op 13 januari; zij begon met een plechtige H. Mis van dankzegging, aangeboden door de schoolkinderen, die overigens nadien aan hun „mister” nog een keurige televisie-tafel ten geschenke gaven en menig versje te zijner eer hadden geleerd.

Door het schoolbestuur werd een receptie aangeboden waarvan zeer druk gebruik gemaakt werd o.a. van de zijde van inspectie, vele collega's uit andere gemeenten, terwijl praktisch de hele dorpsgemeenschap acte de presence gaf.

Na een lunch, samen met schoolbestuur en personeel werd de jubilaris alleraardigst geféteerd met de opvoering van de kinder-operette „Repelsteeltje”. Met Jobs-geduld was dit zangspel ingepompt door dhr. van Dooren, bijgestaan door zijn collega's.

Zo zien we aan de enigszins droge opsomming van feiten, dat Amicitia ook in haar verenigingsjaar '58-'59 weer menig evenement heeft verzorgd en haar eigen plaats in het Dorpleinse leven weer ten volle is gebleken.

Electra dorp voortaan door P.N.E.M.

Zoals bekend geschiedde de electriciteitsvoorziening van het dorp via eigen bedrijf. Tot voor enige jaren leverde onze centrale de stroom doch tengevolge van de uitbreidingen werd de laatste jaren de nodige energie, althans voor het dorp, betrokken van de P.N.E.M.; de Provinciale Noordbrabantse Electriciteits Maatschappij. Verrekening geschiedde echter nog geheel door ons.

Met ingang van 1 februari is het gehele elektrische net van het dorp, de straatverlichting inclusief, overgedragen aan de P.N.E.M. Dit betekent, dat ons bedrijf generlei bemoeienis meer heeft met de stroomlevering in de huizen, noch met de installaties buiten deze huizen. De installatie binnen de woningen, dus datgene wat achter de meter(s) zit blijft aan de zorgen van het bedrijf toevertrouwd.

Met deze overdracht, welke aan het bedrijf een kapitale som kost, wordt een driedelig doel na gestreefd. Ten eerste betekent dit voor verreweg de meeste inwoners een besparing op de stroomrekening. Het was namelijk voorheen niet mogelijk te profiteren van de verschillende speciale tarieven, zoals de P.N.E.M. deze elders kon toepassen. Thans is dit wel 't geval en van deze mogelijkheid is dan ook vlot gebruik gemaakt. Bij de overdracht werd bepaald, dat het bovengrondse net zou vervangen worden door ondergrondse kabels. Met de aanleg

Het was alleraardigst en zelfs zo, dat vanuit het publiek om een tweede opvoering gevraagd werd. Deze werd dan ook prompt 'n weekje later gegeven, ditmaal voor de ouders en andere belangstellenden. Aldus was het voor de jubilaris een mooi feest, waarvoor hij zich zeer erkentelijk toonde.

BERICHT

Wij herinneren de inwoners van Dorplein aan de verplichting om op vrijdagochtend het huisvuil gereed te zetten in een bak of vuilnisemmer. Het is verboden huisvuil los te storten op de straat.

De Heer Bart van Gils

Eremedaille Oranje-Nassau in zilver wegens 40-jarige trouwe dienst.

KNUTSELCLUB

Op 16 maart j.l. hield de knutselclub haar jaarvergadering. Er was veel belangstelling, en uit de discussie bleek, dat het wel en wee van de club alle aanwezigen ter harte ging. Allereerst werd er een overzicht gegeven van de gebeurtenissen uit het afgelopen jaar en van de financiële toestand. De heer Maas trad af als bestuurslid en kon zich om persoonlijke redenen niet herkiesbaar stellen. Hem werd hartelijk dank gebracht voor alles wat hij als bestuurslid voor de club gedaan heeft. Het bestuur werd gevormd als volgt: voorzitter: J. ten Holder; secretaris: M. Aarts; penningmeester: A. Stevens; commissarissen: A. Bongaerts, A. v. Meegen, H. Peeters, D. de Zeeuw. Om de clublokalen beter voor alle leden toegankelijk te maken werd besloten, sleutels voor de leden beschikbaar te stellen. Lid 3 van de Statuten werd met algemene stemmen gewijzigd. Hierdoor kan het bestuur iedereen, die de leeftijd van tenminste 15 jaar heeft, tot het lidmaatschap toelaten.

Een sympathieke geste.

De vergadering besloot haar diensten aan te bieden aan de dorpsgemeenschap en machtigde het bestuur met de dorpsraad te overleggen in welke vorm de knutselclub zich verdienstelijk zou kunnen maken. Dit is inmiddels geschied. In principe is besloten om ten behoeve van het nieuwe zwembad in de peul een springplank, een vlot en zo mogelijk een rutschbaan te maken. Binnenkort zullen de leden hierover nadere gegevens ontvangen. Na deze zeer geslaagde vergadering verwacht het bestuur veel van het komende verenigingsjaar, te meer omdat de club door de hulp van de dorpsraad enkele belangrijke aankopen kan doen. De vergadering werd besloten met een zeer geanimeerde verloting, waarbij iedereen een mooie prijs kreeg, en met een gezellige kienpartij.

NIEUW BEWIND

Een samenloop van omstandigheden is oorzaak, dat op de onlangs gehouden jaarvergadering van Amicitia een, op de secretaris dhr. Sutorius na, geheel nieuw bestuursteam moest gekozen worden. Voorzitter Slevan gaat ons bedrijf op 30 april a.s. verlaten om zich metterwoon in Sluiskil te vestigen. De heren Dermine en Walthoff die beide tot de oprichters behoren, traden reglementair af en vonden, dat het na 14 jaar Amicitia „dienst” nu welletjes was. Dhr. van Basten-Batenburg is in januari al uit onze contreien vertrokken naar Arnhem. Bij enige kandidaatstelling werden gekozen; tot voorzitter ir. Frings en tot bestuursleden dhrn. Houben (penningmeester) ten Holder en Fievez. De scheidende bestuurder werd zeer hartelijk dank gebracht, zeer in het bijzonder aan dhr. Walthoff, die 14 jaar lang op uitstekende wijze de geldmiddelen beheerde. Met enige gevoelvolle woorden memoreerde ir. Slevan het verscheiden van dhr. Emmanuel Coenegracht, die jarenlang 'n trouw lid en goed vriend was en op 4

De Ondernemingsraad

Niet iedereen schijnt op de hoogte van de hernieuwde samenstelling van de ondernemingsraad. Dus laten wij deze hier volgen. Achter de naam staat, behoudens bij de voorzitter, de namen van de afdeling(en) die zij vertegenwoordigen. H. Delhaise: voorzitter ir. A. v. Liempt: staf J. ten Holder: hoofdemployé's G. Verstappen: beambten bedrijfsafdelingen Th. v. Schaik: beambten technische afdelingen P. Aarts: beambten administratieve afdelingen W. v. Vlierden: beambten algemene afdelingen J. v. d. Vorst: arbeiders Z.O. hal I en II, wasserij H. Looymans: arbeiders Z.O. hal III J. Lamers: arbeiders mengerij en retorten-fabriek A. Theunissen: arbeiders werkplaats en bedrijfsschool W. Hulsbosch: arbeiders centrale, metaalaars, onderhoud, electr. techn. dienst, smeer techn. dienst W. Stevens: arbeiders pletterij H. Mennen: arbeiders K.T.O. Th. Looymans: arbeiders G.M.E., Ovens, onderhoud, werkplaats, korrelinstallatie, laboratorium, schippers

J. Noten: arbeiders Contactfabriek, na-roosting, wervelovens, cadmiumfabr., beplantingen, corvee, cantine, diversen. Aan de heer A. v. Schendel werd verzocht als secretaris te willen fungeren. De „kleine commissie” werd uitgebreid en bestaat nu uit de voorzitter, de secretaris en de heren Th. Looymans, H. Mennen en W. v. Vlierden. Op deze vergadering wordt ook het idee ter tafel gebracht om ook voor de arbeiders halve vakantiedagbonnen in te voeren.

Helaas is dat niet mogelijk voor alle afdelingen, maar dat is geen reden om het niet te proberen op de afdelingen waar het wel kan.

Ter sprake kwam ook 't toekennen van dienstjaren voor jubilea etc. Aangaande deze uiterst moeilijke materie werd besloten in het vervolg de dienstjaren vaststelling voor de toekomstige jubilarissen in de O.R. te bespreken.

De februari-vergadering leverde het volgende op: De 52 cents acties voor de A.V.O. (zorg voor invaliden) en het Koningin Wilhelminafonds (kankerbestrijding) blijven ongewijzigd gehandhaafd. Deze voor ons zo belangrijke zaken dienen zo goed mogelijk te worden gesteund, is de algemene mening. Verder kwamen ter sprake het benoemen en activeren van de afdelingscommissies en de zorg voor hen die invalide geworden zijn.

maart j.l. plotseling overleed. De vergadering herdacht de overledene staande en met gebed.

Het jaarverslag, gebracht door dhr. Sutorius, kon ieders goedkeuring wegdragen (zie elders in dit nummer) en dhr. Walthoff mocht zijn laatste kasverslag beëindigen met een batig saldo ad f 579,31. Dhr. Peeze-Brinkhorst bracht namens de kas-controlecommissie verslag uit en adviseerde tot decharge, onder dankzegging voor 't goede beheer. Voor '58 - '59 werden in deze commissie benoemd dhrn. v. Schendel en Verstappen.

Over de activiteiten in het komende seizoen werd nog geen programma opgesteld; dit zal de eerste taak zijn van het nieuwe bestuur. Na een opwekkend en dankwoord van de erevoorzitter dhr. Daemen en 'n slotspeech van ir. Slevan werd deze bijeenkomst gesloten.

IN MEMORIAM

Op 4 maart j.l. werden bedrijf en dorp geschokt door het volkomen onverwachte overlijden van dhr. Emmanuel W. J. Coenegracht, opzichter in de Pletterij en algemeen hooggeacht dorpsgenoot.

Enkele dagen later, op 8 maart, verwisselde een eveneens zeer gewaardeerde bedrijfsgeenoot, dhr. Alphons P. J. Elias het tijdelijke voor het eeuwige. Hoewel dhr. Elias al geruime tijd ziek was, kwam ook hier het einde nog onverwacht. De familie Elias werd wél zwaar getroffen, want een week tevoren was een deputatie van fabriek en dorp aanwezig bij de begrafenis van een broer, dhr. Fernand Elias te Hamont die reeds verschillende jaren rustende was doch vroeger jaren eveneens op ons bedrijf werkte.

Laten wij de gedachtenis aan deze algemeen geachte bedrijfsgeenoten in ere houden en hen gedenken in ons gebed.

De Ideeënbus Beloonde Ideeën

Door een verbetering aan de reminstallatie van een kraan in de na-roosting is het rendement van deze kraan sterk gestegen. De Heer A. Scheffers ontving voor dit goede idee f 50,-.

Een besparing aan verpakkingsmateriaal werd bereikt door uitvoering van het voorstel van de Heer L. v. Deurzen uit de pletterij. Beloning f 15,-.

De Heer A. Looijmans, werkplaats, gaf ons een tip voor een verbetering aan de messen van de payloaderbakken. Dit leverde hem f 12,50 op.

Ook uit de werkplaats kwam het idee van de Heer Raemakers voor een mal om paletten voor de na-roosting en schoppen voor de ontladmachines te lassen. De Heer Raemakers werd hierdoor f 15,- rijker.

De Heer F. v. Kessel zag 2 van zijn inzendingen beloonde en wel met f 15,- en f 20,-. Het eerste voorstel leverde een verbetering op aan de ontladmachines en 't tweede voorstel voorzag in 'n verbeterde dampafzuiging aan de ovens. Door een gewijzigde opstelling van de elevatoren van de laadmachines bereikte de Heer J. Coenegracht een besparing aan transportmateriaal. Hiervoor werd f 30,- uitgekeerd.

Een voorstel tot besparing aan verlichting leverde de Heer P. Seerden van de contact fabriek f 7,50 op.

Door de zuurleidingen van de contactfabriek naar de haven in secties te verdelen en de reparaties per sectie bij te houden, kan men constateren welke sectie vernieuwd moet worden. Dit idee en nog een voorstel over een ophangbeugel voor een triller waren afkomstig van de Heer A. v. Meegen, die hiervoor werd beloonde met respectievelijk f 10,- en f 7,50.

Eveneens 2 inzendingen kwamen er binnen van de Heer D. de Zeeuw, archief. Het eerste voorstel gaf een besparing aan lichtdrukken en het tweede voorstel een besparing aan opbergkasten voor tekeningen. Beloning van f 7,50 en f 15,-.

Een hulpstuk voor het vastzetten van werkstukken bij de radiaalboormachine geeft volgens de Heer Prentis, werkplaats, een kortere werktijd. De Commissie beloonde deze inzending met f 7,50.

Een beloning van f 30,- verdiende de Heer S. Janssen van de afdeling instrumentatie zinkovens met zijn voorstel over de ringbalansmeters.

Er werden verder nog 4 aanmoedigingspremies toegekend variërend van f 5,- tot f 10,-.

Proficiat voor degenen, die hun moeite beloonde zagen en dank aan allen, die met hun inzendingen gevolg gegeven hebben aan onze leus: „Een idee; in de bus ermee”.

De Ideeënbus-Kommissie.

VLUG EN VRIJ

Onze Turnclub „Vlug en Vrij” gaf 11 maart j.l. in het Ontspanningsgebouw een uitgebreide turn- en gymnastiekuitvoering, waaraan werd deelgenomen „zowel door de peuters van 5 jaar als door de ervaren „ouderlingen”. De avond verliep vlot, er was veel belangstelling van de dorpsgenoten en toonde duidelijk vooruitgang.

Wij kunnen plaatsen:

MEISJE

met Mulo-diploma (of gelijkwaardige opleiding) Moet kunnen typen.

Aanmelden bij de Personeelchef

Au revoir Dorplein

Van dhr. v. Basten-Batenburg, die zich metterwoon in Arnhem vestigde, ontving wij de volgende afscheidsgroet:

Van het noorden ben ik gekomen langs een uitgestrekte hei, afgebrand riet en een roodbruine watervlakte, daarachter donker afgetekend de fabrieken, gedeelte-lijk op hoge poten, met een enorme grijze rookpluim.

Het was winter en daarom des te meer ging ik met een beetje vreemd gevoel mijn nieuwe toekomst tegemoet. Eenmaal in Dorplein aangeland, in de fabriek geaklimatiseerd, door de gemeenschap van Dorplein opgenomen wist ik geen gezelligere en mooiere werkgemeenschap.

Met een beetje heimwee denk ik aan dat kleine dorpje tussen de beuken, de purperen hei, de groene bossen in dat mooie hoekje van Brabant tegen het Limburgse en Belgische land, aan de vriendschap van de mensen waarmee je werkte, sportte, toneel speelde, waarmee je leefde.

Wat is die speciale bekoring van het landschap met haar aparte flora en fauna, met haar fabriek van het dorp en haar dorp van de fabriek..... het land, de

fabriek van de familie Dor, maar tegelijkertijd van alle medewerkers..... deze unieke gemeenschap?

Via het zuiden ben ik vertrokken, lang niet iedereen kon ik bedanken voor hun vriendschap, voor de lessen, voor de ervaring mij gegeven, tussen de dennen door zag ik vredig het dorpje liggen, de schoorstenen met de witte pluimen tegen de donkere lucht, een vlucht eenden scheerden over riet van het ven, vaag hoorde ik klimpen van het angelus. Bedankt Dorplein voor de vele mooie momenten maar speciaal je vriendschap Basje

Diamanten huwelijk

Op 30 mei a.s. hoopt het echtpaar Verheyden (Looymansstraat) zijn 60-jarig huwelijksfeest te vieren. De plannen voor een mooie viering liggen nog niet geheel vast, maar een buurtcommissie onder voorzitterschap van ir. Fenken is er druk mee doende. Dorplein zal zich zonde twijfel weer volkomen één tonen om he sympathieke paar een onvergetelijke dag te bezorgen!

DE NIEUWE STERREN

Eertijds, door een nog schuldeloos geslacht, werd held of dier tot sterrenbeeld verheven.

Nu wij de moord te Golgotha bedreven straalt ander licht ons tegen ulf de nacht.

Voor ons werd marteluilg tot sterrenpracht.

Wij zien de doornenkroon ten hemel beven, zien Geselroe en Spijkers schijnsel geven, en Dobbelsesteen, en Lans met lange schacht.

Verhelmetlijkt temidden van die luister breidt de Gekruisigde zijn armen ulf.

Wie voeren in het ondermaanse duister onder Pilatus' oog zijn Passie ulf!

Petrus, de Dienstvaagd, Barbas zonder kluisster.

Geen haan kraalt. Geen hond blaft. De zon blijft ulf.

Martinus Nijhoff

(Uit „De muze en het heelaal”)

Jan Tullemans exposeert

Is er in onze omgeving, meer in het bijzonder in onze Ontspanningszaal, op geregelde tijden volop gelegenheid te genieten van goed toneel, muziek, film en zelfs ballet; op het gebied van beeldende kunst worden wij minder verwend, ja is er praktisch geen gelegenheid zich enigszins te oriënteren. Nu zich wel een gelegenheid voordoet vestigen wij gaarne de aandacht van de liefhebbers op de ten-

toonstelling van werken van de Weerter kunstschilder en glazenier Jan Tullemans welke gehouden wordt in de z.g. „Oude kapel”, Gasthuissteeg (ingang Beekstr.) te Weert. Zij is van 28 maart tot en met 5 april dagelijks geopend van 15 - 18 en 19 - 21 uur. Op zondagen bovendien van 11 - 13 uur. De expositie omvat schilderijen, tekeningen en glas - in - lood - ontwerpen.

Invloeden van buitenaf.

Tot nog toe hebben wij in grote trekken de innerlijke ontwikkeling van de mens gevolgd: de groei van zijn innerlijk, zoals dit min of meer als van zelf en uit zichzelf plaats heeft.

De zuigeling werd kleuter, de kleuter schooljongen, de schooljongen puber en jongeman. Hij werd daarbij wel van buitenaf verzorgd, maar de groeikrachten en de groeirichting kwamen toch hoofdzakelijk uit hemzelf voort.

We moeten, willen we iets meer van iemand begrijpen, ook weten onder welke omstandigheden hij is opgevoerd: plaats en omgeving, het zgn. milieu, zijn van grote invloed.

We zullen eens drie invloeden-van-buiten, die voor onze lezers van belang zijn, eens nader bekijken en wel: het gezin, de streek en het werk.

a. Het gezin: Het gezin is de eerste en belangrijkste omgeving waar de mens terecht komt: hij ontvangt er zijn eerste geestelijke en lichamelijke verzorging, daar leert hij eten, lopen, praten, denken voelen. Zoals in het gezin gegeten, gesproken, gedacht en gevoeld wordt, zo eet, spreekt, denkt en voelt het kleine kind ook. Pas als het zelfstandig gaat worden, kan het daarvan gaan afwijken. Wil het later daarvan gaan afwijken ten goede, dan moet het vaak veel gewoontes gaan afdelen en andere aanleren, en dat is zeer moeilijk.

Wij kennen in Brabant nog de grote en degelijke gezinnen, waar eenvoud, goedheid, gastvrijheid, werklust en sparsin nog bestaande deugden zijn. Verhuist zo'n gezin naar een stad, of komen kinderen uit zulke gezinnen in het stadse milieu en willen ze zich daaraan aanpassen, dan gaat dat heel moeilijk. Ze vinden zich soms achterlijk en minderwaardig en dat trachten ze dan te verbeteren door onverschillig te doen, terwijl ze iets overboord gooien, dat meer waarde heeft dan wat ze willen verkrijgen.

Niet alles wat modern is, is echter verkeerd, maar deze gezinnen moeten proberen het goede van de traditie te behouden en tevens proberen het goede van de nieuwe tijd te verwerven. Onherroepelijk ontwikkelt zich de tijdgeest; wij kunnen die niet tegenhouden of uit onze gezinnen weren. Maar hoe zouden we het goede van de moderne tijd kunnen kennen, als we geen moeite doen daarvan iets te weten te komen en te begrijpen? Sommigen verzetten zich te heftig tegen de moderne geest, anderen gaan er te vlot mee: de gulden, overwogen middenweg is ook hier het beste.

De streek: Onze streek maakt een soortgelijke ontwikkeling mee als het gezin. Onze streek is lang een gesloten streek geweest met de voor- en nadelen daarvan.

Nu is ze ook onderhevig aan veranderingen. Er is meer contact met de stad en er zijn zich vele „vreemden” hier ko-

men vestigen. Daardoor dringen de invloeden van de nieuwe tijdgeest gemakkelijker door met weer de voor- en nadelen daarvan.

Op deze veranderingen zijn we niet altijd voorbereid. De plattelander voelt zich vaak tegenover de meer „moderne” mens minderwaardig. Hij is niet zo „bestudeerd”, niet zo vrij en vlot in zijn optreden en spreken, terwijl hij toch dikwijls over meer „gezond boerenverstand” beschikt. Dit gezonde praktische verstand bewaren, maar tegelijk werken aan verbetering van kennis en manier van optreden zal nodig zijn én om het minderwaardigheidsgevoel weg te werken én om mee te kunnen met de nieuwe tijd.

Het werk: Vooral op het werk, dat doorgaans gedwongen wordt om „bij” te blijven, voltrekken zich snelle en grote veranderingen. Niet alleen machines en produktie-methoden veranderen snel door nieuwe vindingen maar ook het beleid op het werk ondergaat veranderingen. Dit alles wordt rationeler, meer met verstandelijk overleg gedaan. Het tempo wordt hoger, de produktiewijzen zuiniger, efficiënter; de hele organisatie, administratie, produktie gaan haar specialisten krijgen. Of dit voor de mens als geheel alleen maar voordelen heeft, is zeer de vraag, maar het is niet anders: de mens eisen het, omdat ze veel meer verlangen, meer behoeften bevredigd willen zien en zich uitbreiden.

Maan dan moeten we ons ook willen aanpassen, dan moeten we willen meegroeien wat niet eenvoudig is.

Lang niet altijd zijn deze veranderingen gemakkelijk te begrijpen en daarom is er nog al eens verzet, onbegrip, gekanker. Het oude hotst met het nieuwe.

Dat dit alles zijn invloed heeft op de ontwikkeling vooral van de jonge mensen die juist tussen oud en nieuw instaan, zal wel duidelijk zijn. De ouden raken hun hoofd kwijt, omdat ze niet weten wat nog goed is, de jonge mens is geneigd naar het moderne en als die twee tegenover elkaar staan als kemphanen, dan heb je het zitten.

Meer dan ooit vraagt onze tijd begrip voor elkaar, meer dan ooit moeten de ouders zelfstandig een keuze maken uit alles wat als nieuw op hen afkomt en dat soms totaal in tegenspraak lijkt met wat zij van hun ouders leerden. Dat onze tijd en onze opvoeding zich kenmerken door onzekerheid is niet verwonderlijk. Alleen zij, die moeite doen om iets van deze tijd te begrijpen, zullen mee kunnen. Onze tijd wordt door veel vooraanstaande mensen een belangrijke en interessante tijd genoemd, niet gemakkelijk welliswaar, maar waard om er ten volle belangstelling voor te hebben.

Na deze algemene beschouwingen zullen we nu eens gaan praten over de verschillende typen, b.v.:

De optimist en de pessimist.

Op tafel staat een fles „ouwe klare” die half gevuld is. De optimist zegt daarvan: „Hoi, jongens, hij is nog half vol! Zet 'm op!”

De pessimist zegt ervan: „Da's jammer, dat die fles al half leeg is!”

Met dit U wellicht bekende mopje worden de optimist en de pessimist goed getekend.

De optimist is de man, die de zonnige kant van het leven ziet. Hij houdt er de moed in, wat er ook gebeurt. Zijn levensverwachting is positief. Als echtgenoot vertrouwt hij op een gelukkig huwelijk, als vader op een goede toekomst voor zijn kinderen, als burger op een gezonde maatschappij zonder oorlog; en mocht die oorlog onverhoopt toch komen, dan gelooft hij dat hij er wel heelhuids door zal komen.

Ook in zijn werk en zijn eigen toekomst ziet hij het allerbeste: het komt allemaal best voor mekaar.

Dat de optimist de werkelijkheid wel eens uit het oog verliest en te licht aan de dingen van het leven tilt is wel duidelijk. Het zal hem ook wel eens tegendlopen maar met een: „Pech gehad” schudt hij de narigheid van zich af en vervolgt zijn leven zo vrolijk als voorheen.

Voor zichzelf is hij een gelukkig mens, voor anderen soms ook, maar de heel ernstige mensen ergeren zich wel eens aan datgene wat ze lichtzinnigheid noemen. Hoe het ook zij, zichzelf bespaart de optimist een hoop narigheid, waar de pessimist aan dood gaat.

De pessimist immers ziet alleen maar de donkere kant van het leven. Overal ziet en ervaart hij moeilijkheden. Voor zijn vrouw kan hij onuitstaanbaar worden door zijn zorgelijkheid, zijn kinderen achtervolgt ie met veel waarschuwingen en als het aan hem lag zouden we al lang oorlog moeten hebben. Op het werk kan geen enkel initiatief lukken. Van al het nieuwe ziet hij alleen maar de bezwaren en die tellen zo zwaar dat hij niets nieuws durft te ondernemen of daaraan zijn medewerking durft te verlenen. Als ze

hun somberheid nou maar voor zichzelf hielden, dan was er maar één man ongelukkig, maar meestal steken ze hun omgeving ook nog aan.

Waarom is de ene mens optimist en de andere pessimist? Hier is geen afdoende antwoord op te geven.

De pessimist zegt meestal, dat hij zoveel tegenslag heeft gehad, dat er voor hem aan het leven niets meer aan is. Natuurlijk kunnen tegenslagen een man neer slaan. Maar vergeten we nooit, dat er andere mensen zijn, die dikwijls nog méér tegenslag hebben gehad en toch optimist zijn gebleven. Het zit 'm voor een groot stuk in de aard van het beestje én in zijn opvoeding én in de levensinstelling die hij zich heeft eigen gemaakt.

De aanleg die we hebben meegekregen van onze ouders, kunnen we niet ongedaan maken, maar de opvoeding kan daar wel wat aan ombuigen door steeds te wijzen op het werkelijk goede in 't leven. Onze opvoeding moet positief zijn, dat wil zeggen gericht zijn op datgene dat werkelijk betekenis heeft. Een kind is meestal wel optimistisch van aard, maar het is bij veel kinderen een koud kunstje om ze bang te maken voor het leven of het een gevoel van minderwaardigheid bij te brengen, door alsmat te zeggen: „dat kun je toch niet!” of „dat is fout!”

Allen die dit lezen hebben de opvoeding nagenoeg achter de rug, hoewel wij mannen, nog wel de les gelezen krijgen van onze vrouwen en oudere kinderen, lessen die we, als we eerlijk zijn, dikwijls heel goed zouden kunnen gebruiken! Maar de zelfopvoeding houdt nooit op. De optimist, die overdrijft naar de zonnige kant, zal moeten aannemen dat hij niet altijd reëel is en werkelijke moeilijkheden niet wil zien.

Maar vooral de pessimist, die naar de zwartgallige kant overdrijft, zal moeten leren inzien, dat hij niet reëel is, omdat hij veel te somber is. Ook hier weer de „gulden middenweg”.

v. Sch.

Een kwestie van Voorzorg

„..... want de aerdt der Hollanders is soodanigh, dat als haer de noodt en de perikelen niet seer claar voor ogen comen sy geenszins gedisponeert connen worden om naar behoeren te vigeleren voor haer eygen securiteit.”

Pieter de Groot, de broer van Huig, die deze woorden schreef, had wel diep inzicht in de aard zijner landgenoten (hoewel het de vraag is of het in andere landen veel beter gesteld was en is).

De oorzaak van deze houding ligt waarschijnlijk slechts in onze neiging, zo lang mogelijk om akelige dingen heen te lopen als de spreekwoordelijke kat om de hete brij en net te doen alsof ze er niet zijn.

Dat is wel in het bijzonder het geval, waar we geconfronteerd worden met de mogelijkheid dat we nog eens een oorlog zullen meemaken, en dan misschien zelfs een oorlog met gebruikmaking van kernwapens..... een atoomoorlog.

Er zijn mensen die menen, dat iedere voorzorg tegen zulk een ramp al bij voorbaat nutteloos is. „Een atoombom (redeneren zij) en heel Nederland is van de kaart”. En er zijn er die menen, dat al dat gepraat over- en die voorbereiding op een mogelijke oorlog de oorlogskans nog dichterbij brengt. En tenslotte zijn er (en dat is wel 't overgrote deel) die er maar liever niet over horen praten en denken „als 't zover komt is 't al erg genoeg..... laat ons de pret niet drukken door er nu al over te gaan piekeren”.

Zorgen verlicht.

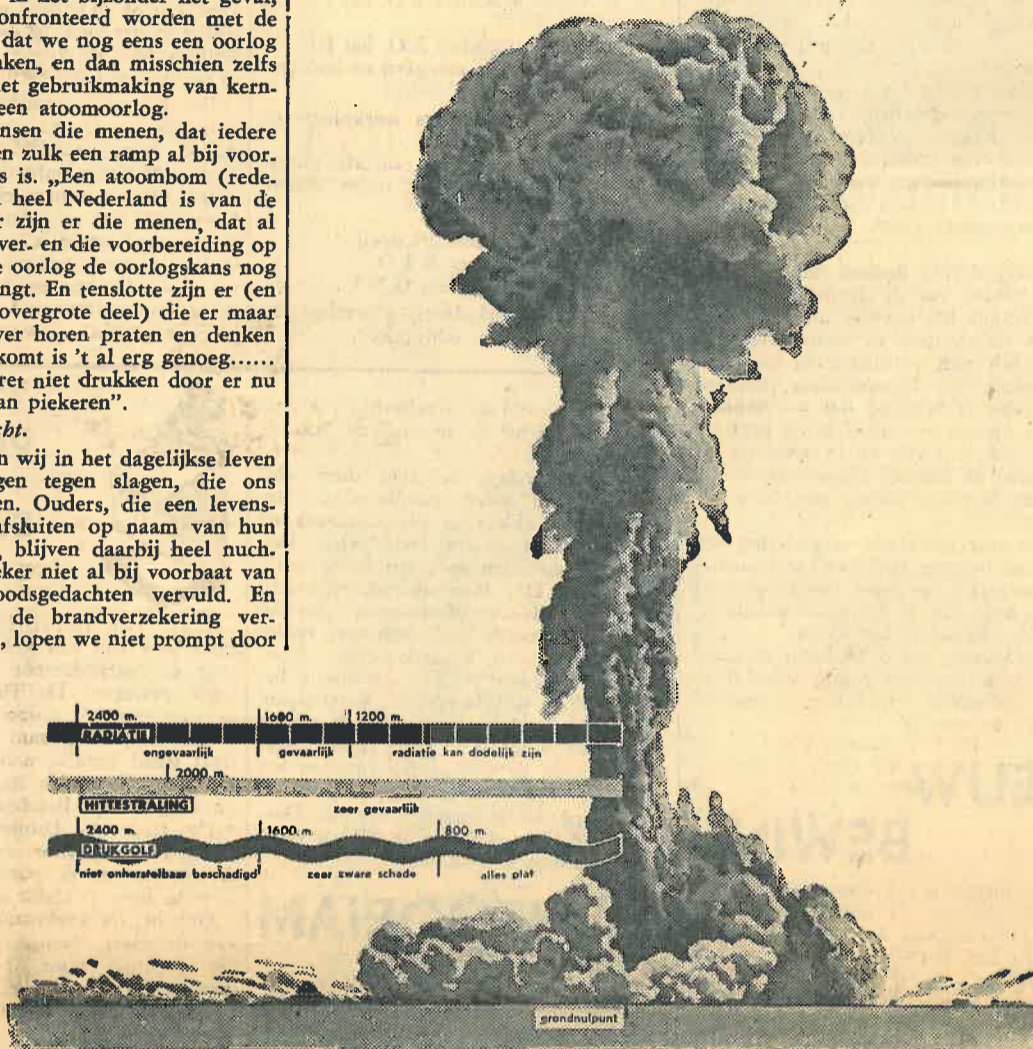
Toch nemen wij in het dagelijkse leven wel voorzorgen tegen slagen, die ons kunnen treffen. Ouders, die een levensverzekering afsluiten op naam van hun jonggeborene, blijven daarbij heel nuchter, en zijn zeker niet al bij voorbaat van rouw- en doodsgedachten vervuld. En wanneer wij de brandverzekering verhoogd hebben, lopen we niet prompt door

veel meer gewonden. Maar..... wanneer we bedenken dat ons land een oppervlakte van ca. 50.000 km² en een stad als Den Haag een oppervlakte van 70 kw² heeft, dan wordt het ons toch duidelijk dat de veronderstelling: één bom..... alles weg, wel zeer zwaar overdreven is!

Op zeer vele plaatsen zal men waarschijnlijk nimmer iets met atoombommen te maken krijgen, die immers slechts zullen worden uitgeworpen boven zeer belangrijke doelen. Men doet er goed aan, terdege rekening te houden met een herhaling van de „conventionele” bombardementen met brisant- en brandbommen. Eén nieuw facet van de atoomoorlog-

verschrikkelijk genoeg. Maar zeer beslist rechtvaardigt ze niet de mening „dat er toch niets tegen te doen is”, omdat „we er allemaal aan gaan”.

heel het huis te snuiven of we nu soms een brandvlucht ruiken.

We „verzekeren” ons zoveel mogelijk tegen allerlei rampen en narigheden, zonder dat onze opgewektheid en levenslust er zienderogen onder lijdt.

Het is veelzeker zo, dat het besef dat wij gedaan hebben wat wij kunnen, ons van zorg en druk ontheft, in plaats van die te doen toenemen!

Maar..... gaat het over mogelijk oorlogsgevaar, dan geven we niet thuis!

Misschien wel, omdat we ergens de gedachte koesteren, dat we daartegen eigenlijk zo weinig en misschien wel helemaal niets kunnen doen.

voering willen we hier nog noemen: de radioactieve straling, door de experts aangeduid als „fall-out”. Zelfs wanneer een atoombomexplosie buiten ons land, op vele honderden kilometers plaats heeft, kan een ongunstige wind de reusachtige stofwolk, beladen met radioactieve deeltjes, over ons land voeren en op huizen en landerijen, op akkers en waterwegen daalt dan die dodelijke stofregen neer.

De grootste ramp.

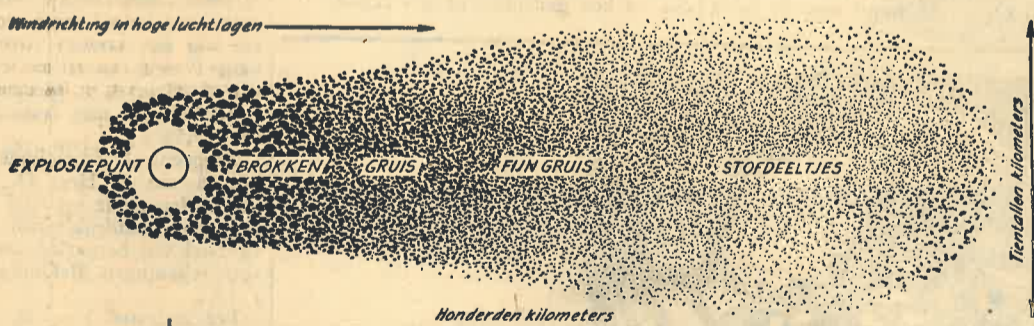
Wanneer men het kind bij de naam wil noemen en eerlijk en onverbloemd de gevaren die ons kunnen bedreigen, onder de ogen durft zien, dan is die dreiging

Wie nuchter nadenkt zal veelzeker tot de overtuiging komen dat de grootste ramp zou zijn, wanneer er niets gedaan werd om te helpen en te redden waar dat mogelijk is. En die mogelijkheden zijn talloos vele.

Wordt er iets aan gedaan? En kunnen wij iets doen?

Er wordt iets, er wordt zeer veel aan gedaan..... daartoe is de Organisatie Bescherming Bevolking, de BB, in het leven geroepen en in staat van paraatheid gebracht.

En wij zelf kunnen ook veel doen. Hierover willen we in een volgend artikel eens met elkaar praten.

Niet overdrijven!

Het is wel begrijpelijk, dat men er zo over denkt.

De eerste kennismaking met de atoomenergie was voor de meesten van ons..... de atoombom op Hiroshima! Dat heeft bij ons de indruk achtergelaten van absolute vernietiging, waaraan niemand ontkomt.

En wanneer men dan denkt aan ons „kleine landje” dan komt men zo makkelijk, te gemakkelijk, tot de veronderstelling, dat er maar één atoombom nodig is om heel Nederland van de kaart te vegen!

Wanneer de „Hiroshima-bom” tot explosie kwam, zouden de gevolgen inderdaad ernstig genoeg zijn. Binnen een cirkel met een straal van 1,2 kilometer (1200 meter) om het explosiepunt zouden onbeschermde personen praktisch geen overlevingskansen hebben en zou de vernieling vrijwel totaal zijn. En daarbij zou het niet blijven, want trekken we rondom dit rampgebied nog een tweede, evenwijdige cirkel met een straal van 2,4 km., dan zien we ook daarin verwoestingen, branden, verscheidene doden en nog

VEILIGHEID

duurt 24 uur per etmaal.

Als het signaal gegaan is voor einde werkdag en U Uw kaart afpikt op de klok begint voor U een ander deel van de dag, waar geen enkel fabrieksvoorschrift meer geldt.

Op weg naar huis hebt U gelegenheid genoeg om al die goede woorden over de veiligheid nu eens met de voeten te treden, als er tenminste geen agent in de buurt is, anders is dit tegenwoordig een dure sport.

Maar als U dan eindelijk de huisdeur achter U hebt dichtgeslagen, bent U op eigen terrein. U kunt nu rustig in Uw schuurtje gaan slijpen of hakken zonder zo'n rare bril op Uw neus. Geen mens die U immers wat maakt! Dat hekje boven aan de trap kunt U wel repareren als U er eens zin in heeft en dat gezeur over een gaslucht in de keuken kunt U morgen wel eens bekijken. Een los stopcontact? Zolang je dat met

je vingers tegenhoudt als je de stekker er uit haalt, is er niets aan de hand.

Tenslotte bent U zelf de kommandant van dit schip, dus kunt U ook wel uitmaken wat U doen of laten moet.

Dit kunt U doen, maar als U op deze manier zou reageren op de veiligheidsactiviteiten in de fabriek, hebben wij het paard achter de wagen gespannen. Veiligheid is nl. bedoeld voor 24 uur. Net op de dag dat U van plan was dat hekje te repareren, valt Uw zontje van de trap en die verteerde gaslucht in de keuken wacht op zijn kans tot het hele gezin in een diepe slaap ligt. Veiligheid is niet zo maar een opgedrongen idee, het is een levenshouding, waar Uw gezonde verstand U de weg in wijst.

Een levenshouding, die, via miljoenen schade's en schande's een bittere noodzaak gebleken is gedurende 24 uur.